

Arrest

**nr. 93 691 van 17 december 2012
in de zaak RvV 108 62X2 / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst..

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. GRAULS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Beslissing genomen ten aanzien van de verzoekende partij:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen en volgens de door u neergelegde documenten bent u afkomstig uit Kamëz en bent u Albanees staatsburger. In de loop van 2007 ontstond er een conflict tussen u en de burens, i.e. de broers X, omdat de muziek van uw zoon X volgens hen te luid stond. Het kwam tot een gevecht en er werd met stenen gegooid waarbij een wagen van een familielid van u werd beschadigd. De politie kwam tussen en het kwam tot een rechtszaak waarbij de X uiteindelijk in beroep werden veroordeeld voor het beschadigen van een wagen. Ook u kreeg een geldboete. U aanvaardde uw straf en betaalde uw boete. U stuurde hierna bemiddelaars naar de X, maar ze wilden van geen verzoening weten. De problemen tussen beide families hielden dan ook aan. U werd geregeld door de X - twee gevaarlijke broers die in het verleden al voor ontvoering en verboden wapenbezit werden veroordeeld - geïntimideerd. Naar

aanleiding van deze intimidaties diende u klacht in. Het kwam tot een rechtszaak. Voor de rechtszitting stuurden de Selajs bemiddelaars. U reageerde positief op hun verzoeningspoging en tijdens de rechtszitting gaf u aan dat u een goede relatie had met de Selajs en dat u hen vergaf. Desondanks werden de Selajs veroordeeld, maar ze kregen een milde straf. Na deze veroordeling en ondanks de verzoening begonnen de broers u en uw familieleden opnieuw te bedreigen en te intimideren. Onder meer uw echtgenote en uw dochter werden eens bedreigd en lastig gevallen. Naar aanleiding hiervan diende u telkens klacht in, maar deze klachten werden meermaals geseponeerd. Uiteindelijk besloot u het over een andere boeg te gooien en op uw beurt de broers aan te pakken. U was op de hoogte van hun frauduleuze praktijken. Zo streken ze in het verleden als dokters en legerofficieren onder meer onterecht een dubbele wedde op. U diende klacht in bij de bevoegde instanties naar aanleiding van deze door hen gepleegde fraude. Het logge Albanese juridische systeem reageerde echter traag en weinig adequaat. Het Parket van Mat onderzocht uw klacht aanvankelijk niet en daarom schreef u verschillende instanties, zoals het Parket-Generaal van Tirana, aan. Hoewel de reactie van het Parket en het Parket-Generaal u ontgoochelde, kwam het uiteindelijk toch nog tot een rechtszaak die nog steeds aansleept. Gezien u geen vertrouwen had in de rechter die de zaak behandelde - het ging immers om een goede kennis van de Selajs en u werd door hem bedreigd -, ondernam u een vergeefse poging om deze rechter te wraken. Ook schreef u de Ombudsman, de Eerste Minister en de Minister van Binnenlandse Zaken aan. In uw brief kaartte u het gebrek aan medewerking van het Parket van Mat en het Parket-Generaal van Tirana aan; u voelde zich naar aanleiding van uw klacht tevens bedreigd door de broers Selaj. De Ombudsman beloofde in zijn antwoord een onderzoek te zullen voeren. Gezien de problemen met de broers bleven duren en het af en toe tot een gevecht kwam, poogde u via een verzoeningscommissie het conflict tussen u en de broers te stoppen. De broers wezen uw verzoeningspoging echter af en zeiden dat jullie in een bloedvete waren verwickeld. Er zou nooit vergiffenis komen. Ze waren immers razend dat u hen naar aanleiding van hun frauduleuze activiteiten had aangeklaagd. Door de voortdurende bedreigingen, door het feit dat u meende dat de Selajs door de autoriteiten de hand boven het hoofd werden gehouden en dat u niet door de autoriteiten werd beschermd, besloot u uiteindelijk Albanië te verlaten. U kwam naar België, waar u op 23 mei 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 6 mei 2010; het paspoort van uw dochter Ervisjana, uitgereikt op 7 maart 2012; twee rijbewijzen, respectievelijk uitgereikt op 11 mei 2010 en op 26 april 2012; uw identiteitskaart, uitgereikt op 6 mei 2010; een certificaat ter staving van uw gezinssamenstelling, uitgereikt op 10 april 2012 te Kamëz; een vonnis (nummer 1010/711) van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Tirana, d.d. 11 juli 2003, waarbij Asllan Selaj veroordeeld wordt voor illegaal wapenbezit en dat, hoewel dit document geen rechtstreeks verband houdt met uw asielrelaas, u neerlegde om aan te tonen dat Asllan een crimineel is; een vonnis (nummer 279/619), d.d. 14 mei 2008, waarbij Asllan en Ervin veroordeeld worden voor feiten die losstaan van uw asielrelaas maar dat u neerlegde om aan te tonen dat de broers misdadigers zijn; een vonnis (nummer 67/867) van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Tirana, d.d. 8 juni 2010, waarbij Asllan en Ervin Selaj veroordeeld worden tot een geldboete naar aanleiding van het beschadigen van uw broer Gazmirs wagen; een arrest (nummer 265/401) van het Hof van Beroep van Tirana, d.d. 1 april 2011, waarbij het vonnis van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Tirana, d.d. 8 juni 2010, bevestigd wordt; een onvolledig vonnis (nummer 3438/1926) van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Tirana in verband met de door de Selajs niet betaalde voorgaande schadevergoeding; een vonnis (nummer 562/1341) van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Tirana, d.d. 21 oktober 2010, waarbij Asllan Selaj tot het betalen van een geldboete veroordeeld wordt omdat hij u met een wapen geïntimideerd had; een arrest (nummer 575/529) van het Hof van Beroep van Tirana, d.d. 22 april 2011, waarbij het vonnis van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Tirana, d.d. 21 oktober 2010, bevestigd wordt; een door u opgestelde brief, d.d. 11 juli 2010, gericht aan Ina Rama, procureur-generaal in Tirana, waarin u de door de Selajs gepleegde fraude aanklaagt; uw klacht, d.d. 9 november 2010, ingediend bij het Parket van het arrondissement Mat, waarbij u de door de Selajs gepleegde fraude aanklaagt; twee door u opgestelde brieven, respectievelijk d.d. 11 februari 2011 en 10 juni 2011, gericht aan de Procureur-generaal van Tirana, waarbij u onder meer verwijst naar uw in Mat ingediende klacht d.d. november 2010 en waarin u aangeeft dat de gerechtelijke instanties van Mat nog niets in deze zaak ondernomen hebben en waarbij u de interventie van de Procureur-generaal vraagt; twee brieven van het Parket-Generaal van Tirana, d.d. 24 juni 2011 en 19 juli 2011, gericht aan het Parket van de Rechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement van Mat waarin gevraagd wordt om de nodige maatregelen te treffen inzake uw klacht; twee brieven (respectievelijk nummers 2978 en 4254) van het Parket van het Gerechtelijk Arrondissement van Tirana, respectievelijk d.d. 1 juni 2011 en d.d. 13 september 2011, waarin u de beslissing van het Parket om naar aanleiding van een klacht van uwentwege niet tot vervolging over te gaan meegedeeld wordt en de in bijlage toegevoegde gemotiveerde beslissing van het Parket,

respectievelijk d.d. 9 mei 2011 en 4 juli 2011; het antwoord van het Ministerie van Justitie (nummer x-132), d.d. 30 januari 2012, waarin gemotiveerd wordt waarom het Ministerie niet op uw vraag om rechter Rexhep Karaj, die in één van uw rechtszaken tegen de Selajs optrad, te wraken in kan gaan; een aan u gerichte brief, d.d. 2 februari 2012, vanwege het Ministerie van Gezondheid als antwoord op uw brief, d.d. 24 januari 2012, waarin gesteld wordt dat het Ministerie bereid is om samen te werken met het Parket in het kader van de zaak naar aanleiding van de volgens u door de Selajs gepleegde fraude; een brief, d.d. 22 februari 2012, opgesteld door de Orde van Geneesheren, gericht aan het Ministerie van Gezondheid, waarbij uw klacht in verband met de fraude van de Selajs doorgestuurd wordt gezien de Orde zich in deze zaak onbevoegd acht; drie brieven, d.d. 11 februari 2012 en 6 maart 2012, gericht aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, de Eerste Minister en de Ombudsman, waarin u uw problemen met de Selajs en de door hen gepleegde fraude aankaart, en waarin u beschrijft dat u zich sinds uw klacht bij het Parket van het Gerechtelijke Arrondissement van Mat in november 2010 in gevaar voelt, waarbij u klaagt dat u noch van het Parket van Mat, noch van het Parket-Generaal de nodige steun gekregen heeft en waarin u om bescherming vraagt; het antwoord van de Ombudsman, d.d. 20 maart 2012, waarin deze aangeeft dat uw klacht wordt onderzocht; uw brief, d.d. 5 maart 2012, gericht aan het Huis van Rechtvaardigheid en Nationale Verzoening, waarin u aan het Huis vraagt om in uw zaak tussen te komen en een verzoening met de familie Selaj te bewerkstelligen; een advertentie in een krant waarbij uw woning te koop aangeboden wordt; en verschillende briefomslagen. U legde tevens opnames neer waarop volgens u onder meer de bedreigingen van de rechter aan uw adres en de in het kader van de rechtszaak tegen de Selajs afgelegde getuigenverklaringen in verband met de door hen gepleegde fraude te horen zijn.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, 2 die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u betrokken bent in een conflict dat effectief als een bloedwraakzaak, zoals u beweerde (CGVS, p. 8; p. 13), bestempeld kan worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat bloedwraak volgens de meest strikte interpretatie een 'voorbereide familiale wraak voor verloren bloed' is. Concreet doodt de familie van het slachtoffer van een moord een lid van de familie van de dader om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord, te herstellen. Volgens minder strikte interpretaties kan elke vergeldingsmoord tussen families als bloedwraak worden gedefinieerd. Volgens de breedste interpretatie wordt elke moord meegeteld als mogelijke bloedwraak, omdat die eventueel zou kunnen leiden tot een wraakactie door de familie van het slachtoffer. In de praktijk en ongeacht de definitie kan dit leiden tot een vicieuze cirkel van vergeldingsmoorden, die alleen door de traditionele in de Kanun (Albanees gewoonterecht dat onder meer bepaalt hoe een bloedwraak verloopt) omschreven vormen van bemiddeling en genoegdoening tussen de betrokken families of clans kan worden doorbroken. De Kanun schrijft voor dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats degene die schuldig is aan de schennis van de eer, of anders zijn mannelijke bloedverwanten. Het is doorgaans de zogenaamde kernfamilie die de last van de wraak dragen. Vrouwen en kinderen zijn volgens de Kanun expliciet uitgesloten van dergelijke vergeldingsacties. Het principe dat de vergeldingsmoord niet mag worden uitgevoerd in het

huis van het doelwit, leidt ertoe dat hele families zichzelf afzonderen, door hun huis niet of zo weinig mogelijk te verlaten. Deze vrijwillige afzondering wordt ook volgehouden zonder dat er een bedreiging is geuit of poging tot geweldpleging is geweest. De door u beschreven problemen met uw burens vertonen echter geenszins bovenstaande kenmerken. Naast het feit dat er in het kader van uw problemen geen enkele moord is gebeurd, blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familieleden ondanks dat u sinds 2007 in een bloedvete zou zijn verwickeld gewoon vrijuit konden bewegen. Tot in oktober 2011 werkte u gewoon: u vervoerde goederen met uw vrachtwagen binnen Albanië (CGVS, p. 5). Uw zoon Halil, die in Albanië achterbleef en die, zoals uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt, betrokken partij is (CGVS, p. 7; p. 11), woont in Tirana, waar hij zich bezighoudt met karate, en gaat af en toe naar uw huis; hij ondervond hierbij geen problemen (CGVS, p. 3-4; p. 13). Deze door u geschetste bewegingsvrijheid van u en uw zoon staat haaks op de hierboven beschreven houding van mensen die in een bloedvete verwickeld zijn. Voorts blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat ook zij en jullie dochter, in tegenstelling tot de voorschriften van de Kanun, lastig gevallen werden (CGVS echtgenote, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat ondanks dat de broers Selaj jullie om verzoening vroegen en jullie deze vraag om verzoening positief beantwoordden, de vete tussen jullie en de Selajs gewoon doorging (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit de hierboven geciteerde informatie dat bloedwraak bij verzoening (na bemiddeling) beëindigd wordt. Uit niets blijkt bijgevolg dat de door u geschetste burenruzie als een traditionele bloedvete, zoals deze door de Kanun beschreven en geregeld wordt, zou kunnen worden bestempeld. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat u (binnen de familie Selaj) slechts met de twee broers problemen had (CGVS, p. 13). De problemen tussen u en de Selajs zijn bijgevolg problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de Selajs geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweerde weliswaar dat de Selajs door de autoriteiten beschermd worden en dat de politie in uw zaak niet meer wenste te interveniëren omdat jullie voortdurend problemen veroorzaakten (CGVS, p. 11-12). Dit passieve optreden van de Albanese autoriteiten naar aanleiding van uw problemen heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Vooreerst blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen blijkt uit uw verklaringen en uit de vele door u neergelegde documenten dat de Selajs meermaals, zowel in eerste aanleg als in beroep, veroordeeld werden onder meer wegens bedreigingen met wapens, illegaal wapenbezit en het beschadigen van voorwerpen (CGVS, p. 6-7; 11; cf. documenten in het administratieve dossier). Betreffende uw verklaringen dat uw klacht bij het Parket van Mat aanvankelijk niet behandeld werd, hetgeen ook blijkt uit de door u neergelegde documenten, kan worden opgemerkt dat uit uw documenten tevens blijkt dat u in dit verband terecht kon bij de Ombudsman die een onderzoek voerde, dat uit uw verklaringen blijkt dat uw klacht intussen wel degelijk wordt behandeld en dat er een juridische procedure naar aanleiding van uw klacht aan de gang is (CGVS, p. 7; p. 14). Dat de rechter die in deze rechtszaak optrad partijdig en corrupt zou zijn waardoor u een vergeefse poging ondernam om hem te wraken (CGVS, p. 10-11; p. 14), is een blote bewering die u geenszins aannemelijk gemaakt heeft. De door u neergelegde cd's in dit verband bevatten immers enkel geluidsfragmenten waarvan de authenticiteit geenszins nagetrokken kan worden. Hoe dan ook kan uit het feit dat er in de Albanese justitie een individuele rechter corrupt is/zou zijn niet afgeleid worden dat het ganse Albanese juridisch systeem corrupt zou zijn, temeer daar uit de door u neergelegde vonnissen, zoals hierboven reeds aangehaald werd, wel degelijk blijkt dat de gebroeders Selaj meermaals veroordeeld werden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, ondanks dat corruptie binnen het Albanese rechtswezen een probleem blijft, er de afgelopen jaren verschillende maatregelen getroffen worden om deze corruptie tegen te gaan. Eenzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende de seponering van twee van uw klachten. Dat de

klachten geseponneerd werden omdat het Parket de feiten verdraaide (CGVS, p. 9), is een blote bewering die u evenmin aannemelijk kon maken, temeer daar uit de door u neergelegde documenten in dit verband blijkt dat het Parket uitgebreid motiveerde waarom ze uw klachten seponneerde. Ten slotte kan, betreffende uw bewering dat u geen bescherming kreeg (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), nog worden opgemerkt dat bescherming niet impliceert dat u 24 uur op 24 politiebewaking krijgt, maar dat er een onderzoek wordt gevoerd tegen de personen die u belagen en dat deze eventueel worden vervolgd. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat er verschillende onderzoeken tegen de Selajs gevoerd werden/worden en dat de Selajs geen verzoening willen precies omdat ze problemen hebben naar aanleiding van alle klachten die u heeft rondgestuurd (CGVS, p. 14).

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Albanese autoriteiten inzake uw problemen met de Selajs (systematisch) onvoldoende en/of ongepast zouden optreden.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat uit niets blijkt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om de problemen met de Selajs te ontlopen. De door u geschetste burenrucie is immers een lokaal probleem. Gevraagd waarom u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen, zei u aanvankelijk weliswaar dat Albanië niet groot is en dat u overal gevonden zou kunnen worden. Gewezen op het feit dat u bijvoorbeeld in Durrës de door u geschetste problemen zou kunnen vermijden, gaf u aan dat een verhuizing veel geld kost en dat u zelf een huis had gebouwd hetgeen veel geld had gekost (CGVS, p. 14). Het betreft hier echter een motief van economische aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon, die volgens u nochtans ook door de Selajs geviseerd wordt (CGVS, p. 13), geen problemen meer heeft omdat hij zich sinds uw vertrek uit Albanië in Tirana vestigde (CGVS, p. 4).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en deze van uw dochter tonen zowel uw als haar identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt niet getwijfeld. De overige documenten tonen aan dat u inderdaad in een langdurig conflict met de Selajs bent verwickeld. Ook dit staat hier niet ter discussie. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u naar aanleiding van deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de Albanese autoriteiten.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling.

Eerste middel.

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. de inhoudelijke motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht. Doordat de motivering van het CGVS in haar beslissing van 31 augustus 2012 weinig afdoende is en, vertrekkend van deze motivering, haar beslissing onredelijk is. Terwijl art. 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 het volgende stelt : (...). Zo stelt BOES bovendien : (...). In de rechtsleer wordt gewezen op de draagkrachtvereiste en de evenredigheidsvereiste. De draagkrachtvereiste betekent dat de beslissing voldoende steun moet kunnen vinden in de motieven. In wezen lijkt dit te verwijzen naar het "gezond verstand" : kan men, vertrekkende van de motieven, stellen dat de beslissing daar in redelijkheid uit afgeleid kan worden? De evenredigheidsvereiste impliceert dat hoe belangrijker de beslissing, hoe uitvoeriger en grondiger de motivering." (BOES, M., Administratief Recht, 2002, Acco Leuven, 66-67). Dat het CGVS in haar motivering tot weigering van de status van vluchteling verscheidene keren stipuleert dat verzoekers relaas voor het CGVS niet overeenstemt met wat er onder een bloedwraak wordt verstaan. Dat verzoeker nochtans telkens te goeder trouw is geweest, dat zij nooit gelogen heeft en dat haar relaas zeker waarachtig is . Zo meen het Commissariaat-Generaal dat bloedwraak volgens de meest strikte interpretatie een 'voorbereide familiale wraak voor verloren bloed' is. Concreet betekent dit voor het CGVS dat de familie van het slachtoffer van een moord een lid van de familie van de dader doodt om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord te herstellen. Het CGVS is verder de mening toegedaan dat volgens een minder strikte interpretaties elke vergeldingsmoord

tussen families als bloedwraak kan worden gedefinieerd. Volgens de breedste interpretatie meent het CGVS dat elke moord wordt meegeteld als mogelijke bloedwraak, omdat die eventueel zou kunnen leiden tot een wraakactie door de familie van het slachtoffer. Voorts meent het CGVS dat in de praktijk en ongeacht de definitie dit kan leiden tot een vicieuze cirkel van vergeldingsmoorden die alleen door de traditionele in de Kanun omschreven vormen van bemiddeling en genoegdoening tussen de betrokken families of clans kan worden doorbroken. Volgens het CGVS schrijft de Kanun voor dat alleen volwassen mannen van de rivaliserende familie of clan doelwit kunnen worden van bloedwraak, in de eerste plaats diegene die schuldig is aan de schennis van eer, of anders zijn mannelijke bloedverwanten. Volgens het CGVS kan er bijgevolg enkel van bloedwraak sprake zijn wannéér er een moord is gebeurd, hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeker wenst de argumentatie, de foutieve informatie waarop het CGVS zich baseert en haar incorrecte denkwijze weerleggen. Hiertoe baseert verzoeker zich op zijn ervaring, dewelke ondersteund wordt door stuk 2 bundel verzoeker. De bloedwraak is gebaseerd op een grondrecht dat is vastgelegd in de Kanun. De 15-eeuwse gedragscode schrijft ondermeer nauwkeurig voor hoe een moord of de schending van de familie-eer dient te worden gewroken. Als de dader onvindbaar is, lopen andere familieleden gevaar. Het strenge communistische bewind van de gewezen partijleider Enver Hoxha maakte een resoluut einde aan de bloedwraakpraktijken maar in de chaos na de val van het communisme herleefde de wrakingstraditie zegt Rasim Gjoka, directeur van een stichting die bemiddelt in de familievetes. "Na 1991 ging alle staatseigendom over in particuliere handen. Veel vetes hebben betrekking op een eigendomsconflict. Maar het kan ook om bijzonder kleine aanleidingen zijn, zoals een kroeggevecht." Dat nog maar weinig Albanezen bekend zijn met de principes van dit gewoonterecht, blijkt uit het feit dat ook vrouwen steeds vaker slachtoffer van de bloedvete worden, wat in strijd is met de richtlijnen van de Gjakmarra (bloedwraak). Ook lopen kinderen op een steeds jongere leeftijd gevaar slachtoffer te worden. Volgens het CGVS wordt de bloedwraak enkel uitgesproken tegen mannen, hetgeen manifest incorrect is. Verder meent het CGVS dat verzoekers situatie eigenlijk een individuele aangelegenheid is. Het CGVS meent dat de rechtbank en de overheidsdiensten in Albanië in staat zijn om de problemen te bedwingen. Echter staat de Albanese overheid machteloos tegen een bloedwraak, (stuk 2 bundel verzoeker). Zo heeft verzoeker tijdens de procedure bij het CGVS verscheidene documenten neergelegd waarin de burgemeester o.a. bevestigt dat de overheid ondanks alle wettelijke inspanningen niet bij machte is het fenomeen te doen afnemen. Als duizenden Albanese families gevlucht of ondergedoken zijn voor de bloedwraak, is dit dan nog een privézaak? Met moet niet naar de theorie van de Conventie kijken, maar naar de praktijk van de vele bloedwraakvluchtelingen. Verzoeker wil immers ook niet voor een economische vluchteling versleten worden. In Albanië had verzoeker kapitaal. Als verzoeker niet bang was voor de bloedwraak, waarom zou verzoeker als sukkelaar voor de Conventie verschijnen in plaats van terug te gaan naar zijn geboorteland? Hier heeft verzoeker werkelijk niets, geen geld, geen kansen, geen hoop op beterschap. In België blijven is voor verzoeker een risico maar teruggaan naar Albanië staat gelijk aan zelfmoord, zelfs indien verzoeker naar een ander gedeelte van Albanië zou trekken. Verzoeker stelt dan ook dat het CGVS te weinig onderzoek naar bloedwraak heeft verricht, dat het CGVS immers meent dat bloedwraak enkel kan indien er een moord tussen verschillende familieleden is gebeurd. Echter indien het CGVS het internet een beetje doorschuimt, zou het CGVS ook gemerkt hebben dat bij een kleine familievete, zelfs een kroegenruzie, een bloedwraak kan uitgesproken worden. Verzoeker en diens echtgenoot hebben immers de eer van de Selajs geraakt door hen in een rechtsgeding te betrekken en hun frauduleuze verhalen aan het zonlicht te brengen. Bovendien is het niet zo dat enkel mannen gewraakt worden voor de bloedwraak maar ook vrouwen en kleine kinderen. Informatie dewelke het CGVS niet kende of in overweging heeft genomen. Dat deze onzorgvuldigheid verder een impact heeft op de motivering van een beslissing van het CGVS, dewelke hierdoor onsamenhangend overkomt. Het CGVS is bij het acteren van het relaas van verzoeker weinig zorgvuldig tewerk gegaan, hetgeen zijn implicatie heeft op de motivering van haar negatieve beslissing. Dat, door deze onzorgvuldigheid, verzoeker vreest in zijn thuisland vervolgd te worden, zelfs vermoord te worden. Het valt bijgevolg helemaal niet uit te sluiten dat deze feitelijkheden onwaar zijn, integendeel."

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007). Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Voorts werpt de verzoekende partij op dat uit nieuwe informatie, die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt dat de commissaris-generaal zich vergist wanneer hij stelt dat er enkel sprake kan zijn van bloedwraak als er een moord gebeurd is. Volgens deze informatie is bloedwraak ook mogelijk wanneer de familie-eer geschonden werd. Dat nog maar weinig Albanese bekend zijn met de principes van dit gewoonterecht blijkt uit het feit dat ook vrouwen steeds vaker het slachtoffer van de bloedvete worden en dat kinderen op steeds jongere leeftijd eveneens gevaar lopen, wat in strijd is met de richtlijnen van de Gjakmarra (bloedwraak) zoals beschreven in de 15de-eeuwse gedragscode, de Kanun.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er inderdaad ook sprake kan zijn van bloedwraak zonder dat er een (poging tot) moord gebeurd is, maar wanneer de familie-eer geschonden werd, bvb. in geval van verkrachting van de echtgenote, ontvoering, publieke leugens of beledigingen, ernstige bedreigingen, slagen of verwondingen. In casu gaat het echter helemaal niet om de schending van de familie-eer maar om een conflict tussen verzoeker en zijn burens, de broers Selaj, omdat de muzikant van verzoekers zoon volgens hen te luid stond: een gewone burenruzie wegens geluidsoverlast. Het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om op basis van de informatie in het administratief dossier te oordelen dat verzoekers relaas niet behoort tot de regels van de Kanun. Bovendien heeft verzoeker nagelaten de nieuwe informatie te bezorgen aan de commissaris-generaal, zodat deze er geen rekening mee kon houden.

Bovendien is niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te motiveren dat verzoekers gedrag totaal niet in overeenstemming is met zijn beweerd vrees voor wraakacties van de broers Selaj in het kader van bloedwraak. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker en zijn familieleden, ondanks verzoekers bewering dat zij sinds 2007 in een bloedvete zouden zijn verwickeld, gewoon vrijuit konden bewegen. Tot in oktober 2011 werkte verzoeker gewoon als vervoerder van goederen met zijn vrachtwagen binnen Albanië (verhoorverslag CGVS, p. 5). Verzoekers zoon Halil, die in Albanië achterbleef en die, zoals uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt, betrokken partij is (CGVS, p. 7 en 11), woont in Tirana, waar hij zich bezighoudt met karate en af en toe naar verzoekers huis gaat, waarbij hij nooit problemen heeft ondervonden (CGVS, p. 3-4 en 13). Deze door verzoeker geschetste bewegingsvrijheid van hemzelf en zijn zoon staat haaks op de zeer voorzichtige houding die van mensen die in een bloedvete verwickeld zijn kan verwacht worden aangezien zij in principe enkel in huis nog veilig zijn. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat, ondanks het feit dat de broers Selaj verzoekers familie om verzoening vroegen en zij deze vraag positief beantwoordden, de vete tussen verzoekers familie en de Selajs gewoon doorging (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS, p. 7). Nochtans blijkt uit bovengenoemde informatie dat bloedwraak bij verzoening (na bemiddeling) beëindigd wordt.

Gelet op het voorgaande is niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat uit niets blijkt dat de door verzoekende partij geschetste burenruzie als een traditionele bloedvete, zoals door de Kanun beschreven en geregeld wordt, kan worden bestempeld. Verzoeker verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat hij (binnen de familie Selaj) slechts met de twee broers problemen had (CGVS, p. 13). De problemen tussen verzoeker en de Selaj broers zijn bijgevolg problemen van louter gemeenrechtelijke/strafrechtelijke en interpersoonlijke aard, die echter geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Informatie waaruit blijkt dat kinderen en ook vrouwen meer en meer het slachtoffer worden van bloedwraak doet hieraan eveneens geen afbreuk.

Verder betoogt verzoeker dat de Albanese overheid in de praktijk machteloos staat tegen gevallen van bloedwraak. Ondanks alle wettelijke inspanningen blijkt volgens de verzoekende partij uit de informatie dat de overheid niet bij machte is het fenomeen te doen afnemen.

Overheidsbescherming in het algemeen wordt geboden wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en

wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt gezinszins een resultaatsverbintenis in.

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en in dit geval dient te worden vastgesteld dat de Albanese autoriteiten al het mogelijke hebben gedaan om verzoeker de nodige bescherming te bieden. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker het beweerde passieve optreden van de Albanese overheid naar aanleiding van zijn problemen totaal niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen die volgens de Europese Commissie een positief effect heeft op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag of corrupte van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen (CGVS, p. 6-7 en 11) en uit de vele neergelegde documenten dat de broers Selaj meermaals, zowel in eerste aanleg als in beroep, veroordeeld werden onder meer wegens bedreigingen met wapens, illegaal wapenbezit en het beschadigen van voorwerpen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris- generaal te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor zijn problemen met de broers Selaj of in geval van nieuwe problemen met hen na een eventuele terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp/bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten van zijn land van herkomst.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel. Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. het redelijkheidsbeginsel. Doordat het CGVS, gezien haar motivering, niet redelijkerwijs tot haar beslissing in datum van 31 augustus 2012 kon gekomen zijn. Terwijl het redelijkheidsbeginsel net het volgende (...). Dat conform de verklaringen van verzoeker onder het eerste middel, de verklaringen van verzoeker aan het CGVS niet onwaarschijnlijk zijn. Dat het niet onwaarschijnlijk is dat een bloedwraak wordt uitgesproken wanneer één buur de ander buur beledigt, één buur de andere buur aanpakt op zijn corrupte activiteiten. Dat het niet onwaarschijnlijk is dat een bloedwraak zelfs tegen verzoekers vrouw kan uitgesproken worden alsmede tegen verzoekers kinderen. Dat het immers niet meer zo is dat een bloedwraak enkel tegen mannen uitgesproken wordt en evenzeer niet meer enkel geldt als een vergeldingsactie voor een moord. Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar stuk 2.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het is niet kennelijk onredelijk van de commissaris- generaal te concluderen dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor zijn problemen met de broers Selaj of in geval van nieuwe problemen met hen na een eventuele terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp/bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten van zijn land van herkomst. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*“Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.
Derde middel. Schending van artikel 4 8/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Terwijl conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming toegekend dient te worden aan personen die bij terugkeer naar hun land het risico lopen op ernstige schade zoals ernstige bedreiging van het leven of een vernederende behandeling. Dat zoals hierboven reeds meerdere malen werd gesteld verzoeker vreest voor zijn leven en voor het leven van diens familieleden indien hij terug dient te keren naar*

Albanië. Dat immers de bloedwraak uitgesproken door de familie Selaj geen lokaal probleem is. Dat de familie Selaj meerdere autoriteiten kent om verzoeker en verzoekers familie het leven zuur te maken, te bedreigen en zelfs te vermoorden. Verzoeker durft en kan niet meer om de bescherming van zijn land vragen. Het is immers zo dat de terugkeer van een bloedwraak op grote schaal volgens conflictbemiddelaar Rasim Gjoka juist het gevolg is van een zwakke rechtstaat, waardoor mensen hun gewoonterecht weer in ere herstellen. "Het grote probleem is wetteloosheid en het totale gebrek aan vertrouwen in de rechtstaat. Als de staat sterker was, zou er geen bloedwraak zijn", zegt Rasim Gjoka. Elke aanvraag op subsidiaire bescherming dient individueel onderzocht te worden door het CGVS. Verzoeker dient m.a.w. aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker dient de link te leggen tussen de algemene toestand van zijn thuisland en zijn persoonlijke situatie. In casu is dit risico op ernstige schade meer dan voldoende aangetoond door verzoeker. Verzoeker vreest dan ook volkomen terecht een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn argumentatie in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn verklaringen inzake zijn asielerzoek. Inzake zijn vluchtmotieven werd echter besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet zonder noemenswaardige problemen elders in Albanië zou kunnen gaan wonen om de aangehaalde problemen te ontlopen. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Voorts stelt de Raad vast dat werd besloten dat verzoekers vluchtmotieven niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij niet op de bescherming kon rekenen van de Albanese autoriteiten. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De bestreden beslissing is op een correcte en afdoende wijze genomen en gemotiveerd. De commissaris-generaal kwam, om de redenen die worden vermeld in de beslissing, niet op kennelijk onredelijk wijze tot de conclusie dat aan verzoeker noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC